

At tjene Gud i troen - [1.Thess.2,1-20](#)
Frank Jacobsen - "Sejrstroen på Herrens Dag"

Vi skal i dette kapitel se, hvorledes troen tjener Gud.

Troen er nemlig i sig selv en tjeneste for Gud. Gudstjeneste består ikke i mange ydre gerninger og tjenester, men i den tro, som indeholdes i hjertet.

Engang spurgte jøderne Jesus: "*Hvad skal vi gøre, for at vi kan gøre Guds gerninger?*" ([Johs.6,28](#)). Og da henviste Jesus ikke til forskellige gerninger, hvormed de kunne tjene Gud - dem havde de forøvrigt mange af i forvejen - men han svarede: "*Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt*".

I det svar lå der altså samtidigt en dom over al den tjeneste for Gud, som de i forvejen stod i. Paulus afdækker denne dom i Rom.10, hvor han siger, at de har nidkærhed for Gud ([Rom.10,2](#)) - hvilket bl.a viste sig i, at de lagde stor vægt på at adlyde Hans Ord i deres livsførelse, og at de tjente Guds riges sag ved at rejse om til lands og til vands for at vinde mennesker for Gud. F.eks. havde de som vi har set - vundet mennesker for Gud i Thessalonika.

Alligevel fældede Jesus den dom over hele denne tjeneste og iver for Gud, at de med al den mission i Guds navn kun opnåede at gøre mennesker til Helvedes børn (jvf. [Mt.23,15](#), i 1948-overs.).

Og årsagen hertil, siger Paulus, var, at de ikke forstod retfærdigheden af tro, og aldrig var blevet bøjet under den. Hjertet tjente ikke Gud med det eneste, som Gud kan tjenes med: Troen, der er bøjet under Evangeliet.

Mangler denne hjertets skjulte gudstjeneste, kan intet menneske tjene Gud i nogen ting, hvorimod alt er helligt og alt liv en gudstjeneste, hvor denne gudstjeneste lever i hjertet.

Paulus siger det så stærkt i [Rom.14,23](#): "*Alt, hvad der ikke er af tro, er synd*". Det er troen, som er gudstjenesten, og det er troen, som gør alt i livet helligt.

Det er dette, Paulus her vil holde denne unge menighed for øje.

Som vi så, var de netop blevet omvendt til at tjene den levende Gud i denne tro - endda så de er et forbillede for enhver kristen menighed, skønt de er ganske nye i troen.

Men ét er, at de tjener Gud i denne tro. Noget andet er, at det ikke derfor er indlysende for en så ung tro, at det er troen, som er den sande tjeneste for Gud og ikke alle de ydre tjenester, de ser, og som de selv drives mod. Hvis de ikke lærer, at troen på Jesus er den eneste sande gudstjeneste, vil de ydre tjenester føre dem bort fra netop troens gudstjeneste. (Sammenlign med menigheden i Efesos, jvf. [Åb. 2,1 ff.](#)).

Paulus taler i 3,10 om, at selvom troen hos dem er forbilledlig, så er der dog endnu mangler i troen - nemlig i troens erkendelse, erfaring og modenhed.

Han fæster deres blik på troen som den sande tjeneste for Gud på to måder:

Dels ved at pege på, hvorledes troen, der har Evangeliet for øje, er det eneste lys i den ydre tjeneste, som han og hans medarbejdere, Silvanus og Timotheus, står i (v.1-12). Og dels ved at pege på, at de selv står i denne troens gudstjeneste - ikke set som nogen ydre missionsindsats og tjeneste, men at de bliver udsat for de samme lidelser, som både Jesus selv, apostlene og profeterne har lidt, fordi de så urokkelige i troen tjener frelsens Evangelium - det Paulus i [Ef.1,13](#) kalder sandhedens ord (Jvf. v.13-20).

Han indleder kapitlet med at omtale den indgang som han og Silvanus og Timotheus havde haft hos dem i Thessalonika, og som han omtalte i 1,9. Denne indgang bestod ikke kun i, at de tog venligt imod Paulus, men at de tog imod ordet glade i Helligånden ([1,6](#)). Det er Evangeliets modtagelse og ikke sin egen succes - Paulus har for øje. Og det er det også, når han siger, at denne indgang ikke har været forgæves.

Dette ord har bestandigt været Paulus' store bekymring. Vi møder det flere gange i hans breve, og altid er det Evangeliets skæbne det drejer sig om - om troen har grebet Evangeliets sandhed. Derfor skriver han til korintherne om, at hvis deres tro ikke holder fast ved det ord, hvormed han forkyndte dem Evangeliet, da de kom til tro - ja, da var det til ingen nytte (eller som der stod i 1907 -overs.: forgæves), de kom til troen (jvf. [1.Kor.15,2](#)).

Og til galaterne, som han lige havde været hos, inden han kom til Thessalonika (jvf. [Ap.G.16,6](#)), skrev han ikke længe efter: *"Jeg er bange for, at jeg har slidt forgæves for jer"* ([Gal.4,11](#)).

Også her drejede det sig om Evangeliets sandhed.

Det var ham ikke nok, at han havde fået tilslutning hos dem. Heller ikke, at de stadig kaldte sig for kristne og regnede sig for kristne. Og heller ikke, at de viste stor alvor, og var nidkære for Gud og hans bud.

Nej, levede deres tro ikke i de ord, hvormed han havde prædiket og lært dem Evangeliet, så anså han alt for forgæves.

Det er et stærkt vidnesbryd om, hvorledes det netop er troen, som bor i Paulus, der tjener Gud. Den kender intet lys, ingen sandhed, ingen frelse, ingen glæde i noget andet end det ene: At hjerternes tro lever i det Evangelium, han har prædiket. Af [1.Thess.2, 19](#) ser vi, at det er med Herrens Dag for øje, han er bekymret for troen.

At det er denne frygt for troen, han har haft for menigheden i Thessalonika, forstår vi dels af 3,5 og dels af 3,8. I 3,5 udtaler han sin frygt for, at fristeren skulle have fristet dem og deres slid være spildt. Vi lægger mærke til ordet friste, som jo betyder at blive "lokket" til noget, man ikke helt ser og forstår. I 3,8 udtrykker han sin glæde over, at de står fast i Herren.

Og denne frygt vedrørende deres tro var særdeles velbegrundet. Ikke så meget p.g.a ydre trængsler, og heller ikke, fordi de slet og ret opgav at være kristne. Det var ikke det, der var faren, men derimod de åndelige trængsler som følge af forførende lære og prædiken, som i Jesu navn lærte en falsk fromhed, falske gerninger og tjenester.

Faren for troen skinner klart frem i det, Paulus f.eks. skriver til korintherne og galaterne. Til korintherne skriver han: *"I finder jer jo kønt i, at der kommer nogen og prædiker en anden Jesus end Ham, vi prædikede, og at I får en anden ånd end den, I fik, og et andet evangelium end det, I tog imod"* ([2.Kor.11,4](#)).

Og til galaterne skriver han:

"Jeg undrer mig over, at I så hastigt lader jer vende bort fra ham, som kaldte jer ved Kristi nåde, til et andet evangelium, som slet ikke er et evangelium; der er bare nogle, som forvirrer jer" ([Gal.1,6-7a](#)).

Hverken i Korinth eller Galatien opgav de at være kristne eller at tro på Jesus. De opgav heller ikke troen på Helligånden. Og heller ikke opgav de at tale om "evangeliet". Det var bare anderledes. De prædikede stadigvæk Jesus. Men når Paulus sad nede i forsamlingen og lyttede, så var det anderledes end det, han havde sagt. De talte om en Helligånd og en Helligånds kraft, som var noget helt andet end det, han havde prædiket.

De havde hverken forladt Jesus, troen eller Evangeliet. Det var ikke noget sådant, der gjorde Paulus bange. Og det var ikke, fordi de ikke tog godt imod ham mere. Nej, han var bange for, at hjertet skulle blive grebet af et evangelium, som var anderledes end det, som første gang havde fyldt dem med Guds kraft, med Helligånden og med fuld vished. Hvis Evangeliet blev anderledes, så var alt forgæves.

Sådan tænker og føler kun den, som i hjertet tjener den levende Guds Evangelium i troen. Som tjener den levende Gud i en fast tro på Hans Evangelium. Han tænker sådan, han føler sådan, han handler sådan! Det er at tjene den levende Gud i troen. Hans hjerte er ikke tilfreds med noget andet end at finde troen på Evangeliet i deres hjerte. Det er troens gudstjeneste. Det er at tjene den levende Gud med hjertets tro. Derfor fryder han sig over at se, at Evangeliet virkelig fandt indgang i

Thessaloniker-menigheden.

Og glæden derover er desto større, fordi han lige forud for sit komme til Thessalonika, havde måttet forkynde Evangeliet i Filippi under så store lidelser og mishandlinger, at han havde været fristet til at opgive Evangeliets tale, jvf. v.2.

Ordet frimodighed hedder på græsk: *parresia* og betyder egentlig: frihed til at tale. D.v.s. at det, som gjorde Paulus modløs og hindrede hans mod til at fortsætte Evangeliets tjeneste, blev taget fra ham. Modet blev frit.

Og det, som gjorde det, var Guds majestæt - "*vi fandt frimodighed i vor Gud*" siger han, "*til at forkynde hans evangelium*" (v.2).

I Evangeliet så han den største, dybeste og stærkeste hemmelighed: At det er Guds værk. Evangeliet er et budskab om Guds frelsesbestemmelse, om Guds frelsesgerning og om Guds frelseskrav. Det er ord, som overgår alle andre ord og budskaber, fordi det er Guds budskab om frelse for verden - det, hvorefter Gud vil handle, når Herrens Dag kommer.

Det er en af grundene til, at de, der tjener Guds Evangelium, netop bliver sat i den situation, at møjen synes at være forgæves. For det er der, troen skal vise, om den holder ud. Det er der, det skal vise sig, om man har frimodighed i Gud til at prædike Evangeliet. Eller om det bare er en vildfarelse. For hvis det bare er en vildfarelse, ja, så betyder det, at den dag det ikke bærer frugt, anser man det hele for at være forgæves og til ingen nytte. Man føler, at det er tomhed det hele.

Det føler jeg aldrig, når det er Guds Evangelium. Om så hele verden fornægter det, så er det Guds. Og derfor er der noget stolt ved at gå med det Evangelium til verden, om så det fornægtes af alle. Det er Guds Evangelium. Det gav altså Paulus frimodighed til fortsat at forkynde det trods al modstand og al lidelse.

Men også i Thessalonika kostede det ham så meget kamp at forkynde Evangeliet, så man undrende må spørge: Hvordan kan han holde ud at blive ved med at prædike et Evangelium, som skaber så megen modgang og lidelse hos ham?

Jo, siger han i v.3, når vi, skønt vi lige havde udstået så meget i Filippi, kunne holde ud at forkynde Evangeliet under meget kamp hos jer også, så skyldes det, at vi ikke er drevet af det samme, som ellers kan drive mennesker i deres tjeneste for Gud og hans rige.

"*Vor forkyndelse skyldes ikke vildfarelse*", siger Paulus. Vildfarelser kan gribe et menneske og gøre det ivrigt og nidkært, så længe der er håb om at vinde mennesker dermed. Men, når modgangen bliver for stærk og møjen er uden frugt - da opgiver man, fordi vildfarelser i grunden er tomhed.

Men Evangeliet er det eneste budskab på denne jord, der fortæller, hvordan vor sjæl skal blive salig hos Gud, når han kommer igen. Den vished giver frimodighed trods alle trængsler.

Pauli forkyndelse udspringer ikke af urene motiver. Urene motiver kan være ting som personlig ære, succes eller havesyge. Paulus arbejdede hårdt, mens han var i Thessalonika, men alene for ikke at være en byrde for nogen (jvf. v.9).

Fører Evangeliets prædiken modgang og had med sig - ja, da finder mange ikke grund til at fortsætte, hvis de drives af urene motiver.

Ej heller skete hans forkyndelse med brug af svig. Det græske ord *dolos*, som her er benyttet, betyder lokkemad. Hvis han i sin tjeneste for Evangeliet brugte "lokkemad" for at komme mennesker i møde og lokke dem med noget, som tiltalte dem - ja, så måtte han også opgive, når han ikke mødte andet end hån, foragt og fjendskaber.

Men hans forkyndelse udsprang ikke af sådanne ting og han brugte ikke sådanne midler. Nej, det som drev ham, var Guds majestæt, følelsen af værdighed ved at stå med Guds Evangelium i verden for at virke den tro, som skal have ære og pris ved Jesu komme.

Han søgte i sin tjeneste ikke at opnå ære hos mennesker, men at tjene og behage den Gud, som forud for sin dom sender det ord, hvormed han vil dømme verden: Evangeliet om Jesus (Jvf.

[Rom.2,16](#) og [Åb.14,6-7](#)).

I den sammenhæng er der værdighed ved at gå med Guds Evangelium og dommens ord. Derfor er Paulus alene drevet af det ord. Det er gudsijeneste.

Mange jøder gjorde i det ydre lige så nidkær tjeneste for Gud som Paulus. Men alligevel tjente de ikke Gud. For den tro i hjertet, som er den eneste sande tjeneste for Gud, havde de ikke.

At Paulus' hjerte tjente Gud med den tro, som var opfyldt af Evangeliet, viste sig ikke blot i, at hans tjeneste ikke udsprang af vildfarelse, som man opgiver, hvis man aldrig møder andet end modstand og kamp. Den udsprang heller ikke af urene motiver, som brænder ud, når man ikke opnår det, som var ens egentlige hensigt - eller ved at benytte lokkemad, fordi man ikke har tillid til Evangeliets egen tale. Men Paulus gik åbenlyst til værks (Jvf. [2.Kor.4,2](#)).

Det viste sig også deri (v. 7 -10 - især v.1 O), at han færdedes fromt, retskaffent og ulasteligt hos dem. Det gjorde han ikke for at lokke dem dermed eller for at hykle en falsk, ydre retfærdighed, som han jo i sin forkyndelse forbander - men for at hans færden ikke skulle lægge hindringer i vejen for hedningerne i at tro Evangeliet - hvis de fandt noget, som de med rette kunne bebrejde ham.

Det, som bestemte hans ydre færd i verden, var troen på Evangeliet, og ikke nogle bud og forskrifter, som samvittigheden var forpligtet på. Hans samvittighed var helt og fuldt bundet til Evangeliet. Men hvor troen så blev til hos dem, har han også der virket for troen på Evangeliet.

Han minder dem i v.11-12 om, hvordan han opmuntrede hver eneste af dem, og tilskyndede dem til, at leve som den Gud vil det, som kalder dem til sit rige og sin herlighed.

Da han var hos dem, havde han altså formanet og tilskyndet dem til, at leve som Gud vil det (eller som der står i 1948-overs.: at vandre Gud værdigt).

Ja, men hvad er det, han tænker på her?

Jo, det forstår vi, når vi ser, hvad det er, han glæder sig over hos dem nu: troen. For det viser jo, at så er det nået, som han har lagt dem på sinde: At det er i troen på Evangeliet, de vandrer som Gud vil det - den Gud, under hvis kald til herlighed de stadig lever (vi bemærker nutiden: "Han der kalder jer til sit rige og sin herlighed", v.12).

Ikke bud, ikke forskrifter, ikke alvorsord om synden i verden har han og lagt dem på sinde for at vandre Gud værdigt, men: Troen på Jesus - troen, som løser fra al lov - troen, som kun har et lys: Kaldet fra Gud til Guds rige og herlighed, som er i Evangeliet.

Og nu ser han: De har taget imod hans ord - både i prædiken og når han lagde dem det på sinde enkeltvis. De vandrer virkelig i troen Gud værdigt. Derfor takker han nu uophørligt Gud, fordi de tog imod ordet, som de forkyndte - ikke som menneskers ord, men som det Guds ord, det er (Jvf. v.13), fordi de ved Ånden fik lov at opleve Ordet som Guds - hvad Evangeliets Ord altid er, men så vist ikke altid opfattes som.

Her er vi ved hemmeligheden ved ethvert sandt bibelkursus. Jeg tror, der er mange, der som jeg har siddet og lyttet til Guds ord. Det blev prædiken af menneskemund, men som jeg sad der og lyttede, så sad jeg pludselig ansigt til ansigt med Gud. Jeg stod for Gud, da jeg hørte det. Og det gav ordet kraft. Det er den hemmelighed, Gud hentyder til i 5.Mos. 4,10-12, hvor han påmindes Israel: Glem ikke den dag I stod for mit åsyn ved Horeb (= Sinai). Da hørte I kun en røst, men I så ikke nogen skikkelse. Og eftersom I ikke så nogen skikkelse, så vogt jer vel for at lave jer nogen sådan (Jvf. v.15-16).

Her siger han: Husk, hvordan det var at stå for mit ansigt, da I forstod: Nu står vi for den levende Guds ansigt. Hvad skete der da? Hvad så I? I så ingenting. Og fordi I ingenting så, så må I ikke handle så ødelæggende, at I bruger billeder i jeres gudsyndelse. Enten det er et udskåret billede eller et afbillede. Enten det er en film eller et maleri. For da I stod for mit ansigt, hørte I kun en røst. Nogen skikkelse så I ikke.

Med det bud siger Gud: Vil I stå for mit ansigt, så sker det ét sted. Der hvor min røst lyder.

Og det er det, du erfarer, når du sidder og lytter til ordet. Da oplever du det Åndens under, at du bliver alene med Gud. Nu taler Han.

Og det betyder det, som Paulus siger her: Det udfører sin gerning i os. Det bliver et stærkt ord.

Thessalonikerne oplevede det, da de sad og lyttede til det. Det kom til dem i kraft, Helligånd, og fuld vished (Jvf. 1, 5). De vidste, at de med disse ord stod overfor Gud selv. Dét gav ordet kraft.

Og det betød én ting: Det udførte den gerning i dem, som netop er Evangeliets gerning: den tro, der altid rejser den samme modstand, som Guds profeter mødte fra de falske profeter og deres talløse tilhængere - og som mødte apostlene fra synagogen, og folket som hørte til der.

Og bemærk: Det, som denne modstand og vrede, som troen vækker, sigter på, er selve den sandhed, som er verden til frelse. Netop den sandhed, hvorved hele verden skal frelses fra Guds vrede.

Paulus siger, at disse modstandere vil hindre at der tales til hedningerne, så de kan blive frelst (Jvf. v.16). Det er ikke for thessalonikernes gerninger, de forfølges, og ej heller p.g.a. deres moral. Heller ikke fordi de lærer loven, men fordi de i troen taler mod loven; fordi de i troen prædiker og lærer Kristus og troen på Ham.

Så stærk en plads har det frelsens Evangelium, og så klart og urokkeligt taler og lærer thessalonikerne den tro, som alene vil vise sig som sejrstroen på Herrens Dag, at de vækker al anden tros vrede, forargelse og had ved at vrage alt andet og tale om det som usand gudstjeneste.

Og det er typisk for Paulus, som netop Evangeliets tro betyder så meget for, at han ser sejren i thessalonikernes tro. Han siger: *"For hvem er vort håb eller vor glæde eller vor hæderskrans over for Jesus, vor Herre, når han kommer, om ikke netop I?"* (v.19).

Uanset hvor ringe troen tit kan se ud, så er og bliver det dog den tro, hvis storhed, Herrens Dag vil vise. Og det skal vi se mere på i det følgende. For selvom troen ofte ringeagtes, taber den dog ikke sin storhed for Gud. Den griber altid om Jesus og forløsningen, som er i hans værk på Golgata.

Men det er også den dag, der afslører dommen over alt, hvad der hindrer den tro, som i Evangeliet åbenbares til frelse.

Forfærdentlig er synet af den vrede, som de mennesker lever i, der står Evangeliet imod, og hindrer troens fremgang med deres fromhed og lovlære: *"Sådan fylder de altid deres synders mål"* (ved loven og dens strenghed). *"Men vreden er kommet over dem til fulde"* siger Paulus ([v.16](#)).

Paulus taler som om, dommen allerede er kommet over dem. På den måde udtrykker han den helt uundgåelige fremtid - den uafvendelige vredesdom.

Det, vi her har set - først hos Paulus og hans medarbejdere, og senere hos denne unge menighed i Thessalonika - er mennesker, hos hvem alt drejer sig om en, stor ting for alle mennesker: Troen på Jesus. Heri alene er der retfærdighed og frelse hos Gud. I alt, hvad han fortæller om kamp og tjeneste, om arbejde og færden, om glæde og ære, om hvad der lykkes og alt, hvad der er forgæves, om evig sejr og evig vredesdom - alt drejer sig om ét og det samme: Evangeliets tro.

Det er at tjene den levende Gud. Dén tro er den ene og sande gudstjeneste.

Hjertets fylde af Evangeliets lys og sandhed - det er ærestroen på Herrens Dag.

Amen!

(Kap.2 fra "Sejrstroen på Herrens Dag - 8 bibelforedrag over 1. og 2. Thessalonikerbrev" - Frank Jacobsen - Nemalah - Dansk Bibel-instituts Studenterblad 1997

Gengivet med forfatterens tilladelse - Som MP3 filer på på [LYSET OG LIVET](#) - Shafan 01-05-12)